

ERIK AXL SUND

PERSONA

LES CARES DE VICTORIA BERGMAN 1

Empúries

narrativa

Erik Axel Sund

Persona

LES CARES DE VICTORIA BERGMAN I

Traducció de Jordi Boixadós

Editorial Empúries

Barcelona

Títol original: *Kråkfiction*
© Erik Axl Sund, 2010
Publicat per acord amb Salomonsson Agency

Primera edició: maig del 2015

© de la traducció: Jordi Boixadós Bisbal, 2015

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Editorial Empúries
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Víctor Igual
Impressió: Romanyà Valls
DIPÒSIT LEGAL: B. 7.766-2015
ISBN: 978-84-9787-999-6

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

L'IMMOBLE

tenia cent anys, amb sòlides parets de pedra de ben bé un metre de gruix: la veritat era que no calia aïllar-les, però ella volia prendre precaucions.

A l'esquerra de la sala d'estar hi havia una petita cambra contigua que ella havia fet servir de despatx i d'habitació per als convidats.

Amb accés directe al bany i un ampli vestidor.

La cambra era perfecta, amb la seva única finestra just a sota d'unes golfes en desús.

Prou de negligència, de pensar que les coses funcionaven totes soles.

No havia de deixar res a l'atzar. Era un company perillósament traïdor. De vegades un amic, però sovint també un enemic imprevisible.

els mobles del menjador

els va arrambar contra una paret per alliberar un gran espai al mig de la sala d'estar.

Després ja tan sols havia d'esperar.

Les primeres plaques de poliestirè van arribar a les deu, tal com havien quedat. Les portaven quatre homes. Tres tenien més de cinquanta anys, el quart amb prou feines vint. Portava el cap

rapat i duia una samarreta negra amb dues banderes sueques entrecreuades sota el text LA MEVA PÀTRIA. S'havia fet tatuar teranyines als colzes i un motiu de l'edat de pedra als punys.

Un cop sola de nou, va seure al sofà i va planificar la feina. Va decidir començar pel terra, perquè era l'únic punt que podia portar problemes. És clar que els pensionistes del pis de sota eren quasi sords i ella no havia sentit mai el més petit soroll per part seva, però era un detall important.

Va anar a mirar dins l'habitació.

El nen encara dormia profundament.

S'havien trobat d'una manera tan estranya, al tren de rodalies. Ell li havia agafat la mà, s'havia aixecat i l'havia seguit dolçament, sense que a ella li hagués calgut dir res.

Com si hagués estat decidit per avançat que seria ell.

De seguida li havia semblat obvi, com quan una dona s'adona que el fill que acaba de parir és seu i de ningú més.

Havia trobat alhora l'alumne que buscava i el fill que mai no havia pogut tenir.

Li va posar la mà al front, va notar que li havia baixat la febre i després li va prendre el pols.

Tot era normal.

Havia trobat la dosi correcta de morfina.

el despatx

estava cobert amb una espessa moqueta blanca que ella sempre havia trobat lletja i antihigiènica, però agradable sota els peus. Ara li faria servei per al seu projecte, també.

Va tallar amb el cúter una de les plaques de poliestirè i va enganxar els trossos amb una densa capa de cola.

L'olor penetrant la va atordir de seguida, i va haver d'obrir la finestra. Era de triple vidre, amb un d'exterior suplementari contra el soroll.

L'atzar com a amic.

Va somriure.

La feina amb el terra la va tenir ocupada tot el dia. Anava a donar una ullada a la criatura regularment.

Un cop acabat el terra, va tapar totes les juntures amb la cinta adhesiva platejada.

Els tres dies següents van arribar altres materials de construcció, i es va posar a treballar amb les parets. Diven-dres només li quedava el sostre, que li va costar una mica més de temps, perquè primer havia d'encolar el poliestirè i després apuntalar la placa amb planxes perquè es mantin-gués a lloc.

Mentre esperava que s'assequés la cola, va clavar unes quantes mantes velles al lloc de les portes que havia enretirat abans. Va enganxar quatre capes de poliestirè a la porta que donava a la sala d'estar, cosa que omplia del tot els cinquan-ta centímetres de profunditat del marc.

Va treure un llençol vell que penjava al davant de l'única finestra i, per seguretat, hi va enganxar una doble capa de material aïllant. Un cop acabada la cambra, va cobrir el terra i les parets amb hule.

En certa manera, dedicar-se a aquella tasca era com fer meditació i, quan va seure per contemplar l'obra, se'n va sen-tir orgullosa.

la cambra

va rebre els darrers retocs la setmana següent. Va comprar quatre rodets de cautxú, un passador, deu metres de cable elèctric, quatre metres de sòcol, un portabombetes i una cap-sa de bombetes incandescent. Va fer que li portessin un joc de peces d'halterofília i una bicicleta estàtica.

Va treure tots els llibres d'una de les prestatgeries de la sala, la va tombar de costat i hi va fixar les rodets, una a cada cantonada. Hi va enganxar un sòcol a la part del davant

per amagar el dispositiu i en acabat va col·locar la prestatgeria al davant de la porta de la cambra secreta.

Llavors va collar la biblioteca a la porta i va mirar d'obrir.

La porta va lliscar sobre les rodets sense fer soroll. Tot funcionava a la perfecció.

Va instal·lar el passador, va tancar la porta i va posar una tulipa per dissimular el senzill dispositiu d'obertura.

Per acabar, va tornar tots els llibres a lloc i va anar a buscar un matalàs prim d'un dels llits del dormitori.

Al vespre, va portar el nen adormit a allò que des d'aleshores seria la seva nova casa.

GAMLA ENSKEDE

El que resultava estrany en aquell nen no era que fos mort, sinó més aviat que hagués sobreviscut tant de temps. La importància i la naturalesa de les ferides indicaven que hauria d'haver mort molt abans del moment establert durant les primeres constatacions. Tanmateix, alguna cosa l'havia mantingut viu, tot i que qualsevol individu normal hauria defallit molt abans.

La comissària Jeanette Kihlberg encara no en sabia res, d'allò, mentre sortia del garatge fent marxa enrere. I no podia ni tan sols sospitar que aquell cas seria l'inici d'una sèrie d'esdeveniments que tindrien una incidència decisiva en la seva vida.

Va fer senyals a l'Åke per la finestra de la cuina, però ell era al telèfon i no la va veure. Es passaria el matí rentant la seva ració de samarretes xopes de suor, els mitjons enfangats i els calçotets bruts. Amb una dona i un fill apassionats pel futbol, una de les tasques domèstiques més habituals era, almenys cinc cops a la setmana, engegar la vella rentadora i portar-la al límit de les seves capacitats.

Mentre esperava que s'acabés la bugada, segurament pujaria al petit taller que tenia instal·lat a les golfes i es dedicaria a una de les teles inacabades amb les quals treballava sense parar. Era un romàntic, un somiador a qui costava molt

acabar el que començava: la Jeanette havia insistit moltes vegades que es posés en contacte amb algun dels galeristes que s'havien interessat per les seves obres, però ell sempre feia que no amb el cap. No estava acabat del tot. Ben aviat, però encara no.

I llavors, tot canviaria.

Tindria èxit, guanyaria diners a cabassos i per fi podrien fer realitat els seus somnis. Arreglar la casa, anar de viatge allà on volguessin.

Després de quasi vint anys, la Jeanette començava a dubtar que arribés el dia.

Mentre girava per agafar Nynäsvägen va sentir un grinyol metàl·lic inquietant que provenia de la roda del davant esquerra. Tot i que de cotxes no hi entenia un borrall, es va adonar que alguna cosa no anava bé amb el vell Audi, que hauria de tornar a passar pel mecànic. També sabia per experiència que la reparació no li sortiria de franc, encara que el serbi de Bolidenplan treballava bé i no era car.

El dia abans havia buidat el compte d'estalvis per pagar la hipoteca de la casa. Els venciments queien com punyalades cada trimestre, amb una puntualitat digna d'un sàdic, i ara tenia l'esperança de poder pagar la reparació del cotxe a crèdit. Ja ho havia fet altres vegades.

Una forta vibració a la butxaca de la jaqueta, acompanyada de la *Novena* de Beethoven, va estar a punt de fer sortir la Jeanette de la calçada.

—Aquí Kihlberg.

—Hola, Nénette, tenim un cas a Thorildsplan.

Era la veu del seu company, en Jens Hurtig.

—Hi hem d'anar de seguida. On ets?

L'home cridava al telèfon, la Jeanette va haver d'allunyar l'aparell deu centímetres de l'orella per no quedar-se sorda.

No li agradava gens que li diguessin Nénette. Aquell sobrenom havia aparegut com una broma durant la festa del

personal tres anys abans, però s'havia acabat estenent per tota la central de Kungsholmen.

—Sóc a Årsta, acabo d'entrar a l'autovia d'Essinge. Què ha passat?

—Han trobat un nen mort entre uns matolls a l'entrada del metro. Vora l'Escola de Magisteri. En Billing vol que hi vagis de seguida. Feia pinta que, abans de morir, l'haguessin reanimat d'alguna manera estranya. Tot indica que es tracta d'un assassinat.

La Jeanette va sentir el soroll que tornava amb força renovada i es va preguntar si s'hauria d'aturar al voral per demanar una grua i un taxi.

—Si aquest coi de cotxe aguanta, hi seré d'aquí a cinc o deu minuts, i vull que tu també vinguis.

El cotxe va sotragar i la Jeanette es va aturar al voral de la dreta per precaució.

—I tant. Hi vaig de seguida. Hi arribaré abans que tu.

En Hurtig va penjar, la Jeanette es va ficar el mòbil a la butxaca i va arrencar el cotxe.

Un mort llençat entre els matolls, segons la Jeanette, sonava més aviat a agressió amb mal final; ho classificarien com a homicidi.

Un assassinat, es va dir mentre notava una sacsejada al volant, és una dona morta pel marit gelós després que ella li anunciés que volia el divorci.

Era el més habitual, en tot cas.

Però, decididament, els temps havien canviat, i el que ella havia après a l'acadèmia de policia ara no només era caduc, sinó també equivocat. Els mètodes s'havien renovat i la feina de policia era, en molts sentits, força més difícil que vint anys enrere.

La Jeanette recordava els seus inicis, les patrulles en contacte amb gent normal. Els ajudaven, confiaven en la policia. Avui dia, l'única cosa que empenyia la gent a denunciar un

robatori a casa era l'assegurança —i no pas l'esperança de veure resolt el delict.

Què havia esperat, ella, en abandonar els estudis de sociologia per entrar a la policia? Canviar les coses? Ajudar la gent? Fos com fos, això era el que havia explicat al pare tota orgullosa el dia que havia aprovat l'examen d'ingrés. I sí. Volia establir la diferència entre equivocar-se i actuar amb maldat.

Volia convertir-se en una persona de bé.

I ser de la policia era això.

Tota la infància havia escoltat religiosament el pare i l'avi quan explicaven les seves històries de polis. Ja fos Nadal o Pasqua, a taula sempre es parlava d'atracadors sense escrúpols, de lladregots simpàtics o d'estafadors insensibles. Anècdotes i records del costat fosc de la vida.

L'aroma prometedora del pernil rostit de Nadal es barrejava amb el xivarri de les converses masculines i creava una atmosfera tranquil·litzadora.

Va somriure en pensar en el desinterès i l'escepticisme de l'avi davant dels nous mitjans tècnics. Havien reemplaçat les velles manilles de sempre per un model d'un sol ús, de plàstic, que simplificava la feina. Un cop, havia afirmat que l'ADN només era una moda passatgera.

La feina de policia consistia a establir la diferència. No pas a simplificar les coses. Calia adaptar-se als canvis de la societat.

Ser policia consistia a voler ajudar, preocupar-se pels altres. No pas quedar-se a recer rere els vidres fumats d'un cotxe patrulla blindat.

THORILDSPLAN

L'Ivo Andric estava especialitzat en casos extrems de morts estranyes. Originari de Bòsnia, els quasi quatre anys passats a Sarajevo durant el setge dels serbis li havien proporcionat tanta experiència en casos de nens morts que de vegades es penedia d'haver-se fet metge forense.

A Sarajevo havien matat quasi dos mil nens de menys de catorze anys, entre els quals les seves dues filles. Sovint es preguntava com hauria estat la seva vida si s'hagués quedat al poble, als voltants de Prozor. Ara, però, era massa tard per pensar en aquests termes. Els serbis havien incendiat la granja i li havien matat els pares i els tres germans.

La policia d'Estocolm li havia trucat molt d'hora aquell matí i, com que no era qüestió de bloquejar l'accés al metro més temps de l'estrictament necessari, havia d'afanyar-se.

Es va ajupir per examinar el cos del vailet i es va fixar que tenia aspecte d'estranger. Àrab, palestí, potser també indi o pakistanès.

No hi havia dubte que l'havien sotmès a molta violència, però, curiosament, no presentava cap de les ferides que les víctimes solien rebre en defensar-se. Els blaus i els hematomes més aviat recordaven els d'un boxejador. Un boxejador que no hagués pogut defensar-se i que hagués encaixat tants cops durant els dotze assalts que hagués acabat noquejat.

Per complicar les coses encara més, no l'havien mort al lloc on havia aparegut el cos, sinó en una altra banda i molt abans. El cos jeia, ben visible, entre els matolls a pocs metres de l'entrada del metro de Thorildsplan, a Kungsholmen: no havia pogut quedar-se allà gaire temps abans que el descobrissin.